

Nr 50.

Ankom till riksdagens kansli den 18 maj 1945 kl. 1 em.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående dläggande för dammägare att underrätta ortsbefolkningen om förestående avtappning av vatten ur dammar.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 321, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Edberg* hemställt, att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte anhålla dels om utredning av frågan, huruvida och under vilka förutsättningar dammägare bör åläggas att i god tid underrätta ortsbefolkningen, när avtappning av vatten ur dammar av i motionen berörd art skall äga rum, dels om framläggande för riksdagen av de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Till stöd för denna hemställan har i motionen anförts följande:

I många av våra älvar förekomma dammar för vattenregleringar, där kraftverk och timmerflottningar hållas i gång. När snösmältningen börjar på vårarna samlas överloppsvatten upp för kommande behov i dessa dammar. Vattnet nedanför dessa dammar sjunker då undan och lågvattenstånd inträder i älven. Följden blir den att båtar och bryggor måste flyttas efter vattnets sänkning. Under detta lågvattenstånd bruka husmödrarna också ofta tvätta kläder vid älvstränderna. Efter tvätten bruka kläderna få stå kvar i vattenfyllda kärl en tid.

Efter någon tid bli dammarna överfyllda av vatten, och för att inte risk för dammarnas sprängning skall uppstå måste en del vatten tappas ur. Dammarna öppnas och efter några timmar blir det högvatten, där det förut rått lågvattenstånd. Vanligen tömmes vattnet ur dammarna utan föregående varning, och så får man sedan i tidningarna läsa om hur båtar och bryggor och tvättkläder flutit bort med vattenströmmarna. Befolkningen längs älvstränderna har sedan ett tidsödande arbete med att ta reda på bortflutna föremål. I många fall lyckas man inte heller med detta arbete. När befolkningen, som i de flesta fall består av ekonomiskt mindre välsituerade personer, på detta sätt förlorar sina tillhörigheter, göra de en ekonomisk förlust, som blir kännbar för dem. Det säger sig därför självt, att missbelåtenheten är allmän med denna metod att utan föregående varning släppa ut vatten ur dammarna. Olägenheterna skulle försvinna om ett meddelande lämnades i ortstidningarna i god tid om denna vattenavtappning, så att befolkningen erhöi kännedom om den tidpunkt, då dammarna öppnades.

Över motionen har utskottet i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttranden från vattenrättsdomarna. Dessa yttranden finnas såsom bilagor fogade till detta utlåtande.

I 3 kap. vattenlagen den 28 juni 1918 ha upptagits bestämmelser om vattenreglering. 1—25 §§ handla om vattenreglering med tvångsdelaktighet. 26—28 §§ innehålla stadganden om vattenreglering utan tvångsdelaktighet.

Om någon till gemensamt gagn för sig och annan vill reglera vattnets avrinning ur sjö eller annan vattensamling eller i vattendrag för åstadkommande av bättre hushållning med vattnet eller eljest för beredande av ökad möjlighet att utnyttja vattenkraft eller såväl för ändamål, som nu sagts, som ock för torrläggning av mark, och han påfordrar att övriga, för vilka företaget i något av nu angivna hänseenden är till gagn, skola taga del i kostnaden för detsamma, då skall han enligt 1 § äga vitsord till företaget, såframt mer än hälften av den beräknade båtnaden därav belöper å egendom, som tillhör honom eller honom och andra, vilka förena sig med honom om företaget. I 11 § stadgas, att om någon vill verkställa vattenreglering, som i 1 § sägs, skall han göra ansökan därom hos vattendomstolen och skall målet därefter prövas i den ordning, som i 11 kap. stadgas för ansökningsmål, dock att vattenrättsdomaren eller vattendomstolen äger förordna, att målet skall behandlas vid syneförrättning, som i 10 kap. 32 § sägs. Synemännens utlåtande angående vattenreglering skall underställas vattendomstolens prövning. I den mån ej genom hänvisning till visst lagbud eller eljest särskilda bestämmelser givas i 3 kap., skall beträffande företag som avses i 1 § enligt stadgande i 3 § i tillämpliga delar lända till efterrättelse vad i 2 kap. vattenlagen är för motsvarande fall stadgat.

3 kap. 26 § innehåller ett stadgande, att, därest ägare av strömfall utan att påfordra förpliktande för annan att delta i kostnaden vill reglera vattnets avrinning ur sjö eller annan vattensamling eller i vattendrag för åstadkommande av bättre hushållning med vattnet eller eljest för beredande av ökad möjlighet att utnyttja vattenkraften i honom tillhörigt fall, bestämmelserna i 2 kap. om byggande i vatten skola äga tillämpning beträffande företaget. I vissa fall av vattenreglering utan tvångsdelaktighet skola dock, enligt 27 §, en del tidigare stadganden i 3 kap., däribland 11 §, äga tillämpning.

2 kap. 1—41 §§ vattenlagen innehålla bestämmelser om byggande i vatten. I 20 § stadgas, att arbete för uppförande eller förändrande av damm i älv, ström, å eller större bäck ej må påbörjas förrän efter ansökan i den ordning, som i 11 kap. sägs, vattendomstolen meddelat besked, huru och under vilka villkor arbetet må göras. Om genom annat byggande i älv, ström, å eller större bäck märkbar inverkan kan ske på vattenståndet eller vattnets lopp, skall ock därom gälla vad nu sagts, såframt det ej är uppenbart, att varken allmän eller enskild rätt genom byggnaden förnärmas. Om i andra fall än de ovan nämnda sannolika skäl föreligga, att genom byggande i vatten allmän eller enskild rätt förnärmas, erfordras regelmässigt jämväl domstolens prövning. Därest till följd av inträffad skada å byggnad i vatten eller å annan egendom eller till förekommande av dylik skada, erfordras, att ändrings- eller reparationsarbete utan dröjsmål verkställas å byggnaden, må arbetet, ändå att detsamma är av den beskaffen-

het, som förut angivits, ske utan föregången prövning av vattendomstolen. Det åligger dock byggnadens ägare att, där arbetet är av nyssnämnda beskaffenhet, ofördröjligen efter dess verkställande hos vattendomstolen göra ansökan om godkännande av arbetet. Där genom byggnad, vilken verkställts i enlighet med beslut, som meddelas i anledning av ansökan enligt 20 §, eller genom hushållningen med vattnet i överensstämmelse med reglerna i sådant beslut vållas skada eller intrång, som vid beslutets meddelande icke av vattendomstolen förutsetts, må enligt 24 § första stycket den, som lider skadan eller intrånget, framställa anspråk å ersättning enligt reglerna i 9 kap. Sådant anspråk skall dock för att kunna upptagas till prövning anmälas hos vattendomstolen inom fem år eller den längre tid, högst tolv år, som vattendomstolen i beslutet må hava föreskrivit, räknat från utgången av den för byggnadens fullbordande i beslutet eller ock sedermera i anledning av sökt anstånd bestämda tiden. Är skada eller intrång, som i första stycket avses, av betydighet, må inom tid, som gäller för anmälan av anspråk enligt nämnda stycke, talan föras om meddelande av sådana ändrade föreskrifter rörande hushållningen med vattnet och vidtagande på ägarens bekostnad av sådana förändringar i byggnadens anordnande, som utan att förnärma tredje mans rätt eller för ägaren medföra väsentlig olägenhet äro ägnade att förebygga eller i största möjliga mån minska skadan eller intrånget för framtiden. I 31 § stadgas, att ägare av byggnad i vatten må, vare sig särskilda regler för vattenhushållningen vid byggnaden blivt meddelade eller icke, hos vattendomstolen söka fastställande av ändrade eller nya bestämmelser i ämnet. Enahanda rätt tillkomme ock annan än byggnadens ägare för bättre utnyttjande av vattenkraften i honom tillhörigt strömfall. Saknas beträffande byggnad i vatten bestämmelser om vattenhushållningen, eller äro gällande bestämmelser ofullständiga, må på talan av någon, som av hushållningen lider skada, vattendomstolen, där det kan ske utan förnärmande av tredje mans rätt, till efterrättelse mellan parterna i målet och deras rättsinnehavare fastställa sådana bestämmelser, som utan att ändra vad lagligen må gälla äro ägnade att för framtiden förebygga skadan. 32 § innehåller ett stadgande, att vid avtappning så mycket vatten ej må framsläppas på en gång, att allmän eller enskild rätt sättes i fara.

Enligt 9 kap. 1 § vattenlagen skall den som enligt lagen medgives rätt att vidtaga åtgärd, varigenom annans egendom lider skada eller intrång, därest ej för visst fall annat föreskrives i lagen, förpliktas att gälda ersättning för skadan eller intrånget. Ersättningsanspråken skola vid vattenregleringsföretag framställas och avgöras i samband med prövningen av tillstånd till företaget.

I 13 kap. 13 § vattenlagen stadgas, att den som bryter mot de rörande hushållning med eller framsläppande av vatten i lagen stadgade föreskrif-

terna eller av domstol eller annan myndighet i laga ordning meddelade bestämmelser skall straffas med dagsböter eller fängelse i högst 6 månader.

Utskottet.

Gällande vattenlag erbjuder vissa möjligheter att förebygga eller så långt möjligt är minska de olägenheter, som ett vattenregleringsföretag kan föranleda såvitt avser nyttjandet av exempelvis båtställen, bryggor och tvättställen, belägna invid det vattendrag, som utgör avlopp för dammen. De personer, som kunna drabbas av dessa olägenheter, måste anses såsom sakägare i det mål, vari prövning sker, huruvida och på vilka villkor regleringsföretaget må komma till stånd. I regleringsmålet skall tillses, att därest skada kan uppkomma för dessa sakägare, åtgärd för skadans förhindrande eller minskande föreskrives eller ersättning därför fastställles. Såsom en dylik åtgärd kan ifrågakomma skyldighet för dammägare att underrätta ortsbefolkningen om förestående avtappning. Vidare gives det möjlighet för ifrågavarande sakägare att tillvarata sin rätt även efter det tillstånd lämnats till vattenregleringen. Om skadan eller intrånget icke förutsetts i regleringsmålet, kan sålunda sakägare inom viss tid framställa anspråk på ersättning eller, om skadan eller intrånget är av betydighet, föra talan om meddelande av sådana ändrade föreskrifter rörande hushållningen med vattnet som äro ägnade att förebygga eller minska olägenheterna. Likaså kan, därest bestämmelser om hushållningen med vattnet saknas eller gällande bestämmelser äro ofullständiga, den som av hushållningen lider skada föra talan om fastställande av sådana bestämmelser som utan att ändra vad lagligen må gälla äro ägnade att för framtiden förebygga skadan.

Ehuru vattenlagen genom nu berörda stadganden giver vissa möjligheter för sakägare varom i motionen är fråga att bevaka sin rätt, torde det likväl förhålla sig så att dessa stadganden, såvitt rör ifrågavarande intressenter, ofta icke erhållit praktisk tillämpning. Vattenrättsdomaren i Norrbygdens vattendomstol har sålunda anfört, att vid prövning av ansökan om vattenreglering företagets skadeverkningar å intressen nedanför dammen stundom icke tillräckligt beaktats. De berörda sakägarna ha måhända icke haft kännedom om att det tillämnade företaget kunde för dem medföra skada eller intrång. De ha sålunda icke blivt i tillfälle att bevaka sin rätt. Under målets handläggning har det måhända ej heller på annat sätt blivt uppmärksammat, att företaget kan medföra skadeverkningar av förevarande art. Därest det sedan efter företagets genomförande visat sig, att sådana skadeverkningar uppkommit, torde det icke ligga så nära till hands för dessa sakägare att begagna sig av den enligt vad ovan framhållits i lagen föreskrivna möjligheten att begära fastställande av nya eller ändrade föreskrifter rörande hushållningen med vattnet.

Av nu anförda skäl torde det kunna antagas, att beträffande åtskilliga vattenregleringsföretag frågan om eventuell skyldighet för företagets ägare att underrätta ortsbefolkningen om förestående avtappningar icke blivt

föremål för rättslig prövning. Det torde icke kunna bestridas, att en sådan underrättelseplikt ofta kan vara ägnad att åtminstone i viss utsträckning förebygga de förut nämnda olägenheterna, ehuru givetvis lämpligheten av en föreskrift av denna art måste bedömas från fall till fall. Enligt utskottets mening torde möjlighet föreligga, att denna fråga skall kunna ordnas under hand utan prövning av vattendomstolen. Det synes sålunda böra övervägas, huruvida icke beträffande företag som drives av staten det bör åligga företagens förvaltning att föranstalta om underrättelse av här avsedd art i de fall, då sådan underrättelse kan anses lämplig. Att i annan ordning än som i vattenlagen föreskrives ålägga enskilda företag en sådan underrättelseskyldighet synes näppeligen böra ifrågakomma. Däremot kan det måhända vara lämpligt, att de enskilda företagen, exempelvis genom vattenfallsstyrelsens försorg, erhålla meddelande om önskvärdheten av att underrättelse om förestående vattenavtappningar lämnas i den mån så kan anses lämpligt. Huru underrättelsen bör bringas till vederbörande intressenters kännedom synes böra bedömas efter omständigheterna i det särskilda fallet. Förutom kungörelse i ortspressen, som motionären närmast avsett, kan uppläsande i radio eller anslag å lämpliga ställen härvidlag komma i fråga.

På grund av vad nu anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motion måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville vidtaga de åtgärder, som kunna anses påkallade för att vid vattenregleringsföretag de sakägare, som genom vattenavtappning kunna lida skada eller intrång, erhålla underrättelse om förestående vattenavtappning.

Stockholm den 18 maj 1945.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling ha närvarit
från första kammaren: herrar *Norman*, *Linder**, *Wistrand*, *Forslund**, *Olof Carlsson**, *Björkman**, *Hallagård* och *Englund**;

från andra kammaren: herrar *Nilson* i Eskilstuna, *Cruse**, *Holm*, *Larsson* i Östersund*, *Carlsson* i Bakeröd*, *Andersson* i Gisselås*, *Lundberg* i Uppsala* och *Andersson* i Alfredshem*.

---

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Bilaga A.

Till Riksdagens andra lagutskott.

Av Kungl. Maj:t anbefalld att avgiva yttrande över en vid 1945 års riksdag i andra kammaren väckt motion, nr 321, angående åläggande för dammägare att underrätta ortsbefolkningen om förestående avtappning av vatten ur dammar får undertecknad, vattenrättsdomare i Norrbygdens vattendomstol, anföra följande.

Frågan huruvida en dammägare bör åläggas att underrätta ortsbefolkningen om förestående större vattenavtappningar bör normalt av vattendomstol eller synemän behandlas i samband med prövning av villkoren för tillstånd till vattenreglering för kraftändamål eller för flottningens behov. Där en vattenreglering inverkar menligt å nyttjandet av båtställen, bryggor, tvättställen och andra sådana föremål, belägna vid det vattendrag som utgör avlopp för ett regleringsmagasin, måste rättsägarna vid avloppet anses såsom sakägare i regleringsmålet och ha sålunda möjlighet att däri utföra sin talan. Detta har dock icke alltid tillräckligt beaktats. Sökandena i regleringsmål ha tidigare vanligen ägnat ringa intresse åt företagens skadeverkningar å intressen nedanför dammarna. Den brist i utredningen som i detta hänseende kan ha förelegat har måhända under målets vidare behandling icke blivit avhjälpd. Härigenom kan det ha blivit svårigheter för sakägarna vid vattenmagasinens avlopp att tillvarataga sin rätt. I samband med de synnerligen omfattande sjöregleringar som behandlats vid denna vattendomstol under senare år ha emellertid även regleringarnas verkningar nedanför vattenmagasinen varit föremål för en mera ingående behandling. När utredningarna från sökandesidan numera — såsom fortfarande förekommer — äro ofullständiga beträffande sakägarna nedanför dammarna, få sökandena förelägganden att komplettera sina ansökningar. Föreskrift om skyldighet för dammägare att underrätta ortsbefolkningen om större tappningar har givits i åtminstone ett mål (Suorvasjöarnas femte reglering). Lämpligheten av en föreskrift i detta hänseende torde knappast kunna bedömas annat än för varje fall för sig.

Vattenlagen innehåller en del bestämmelser om vattenhushållning som i detta sammanhang äro av intresse, nämligen 2 kap. 32 § och 6 kap. 25 § andra stycket. Överträdelse av dessa bestämmelser straffas enligt 13 kap. 13 §. Dessa bestämmelser gälla — enligt 5 § i lagen om vattenlagens införande — jämväl äldre företag.

Därest frågan om ortsbefolkningens underrättande om vattenavtappningar blivit förbisedd vid prövningen av villkoren för ett företag, torde denna fråga efteråt kunna upptagas till behandling enligt 2 kap. 24 § andra stycket eller 31 § andra stycket samt 6 kap. 17 § vattenlagen.

Den skada som drabbar en sakägare genom vattenståndsvariationerna vid avtappning torde — i den mån den ej helt är att tillskriva vållande av den skadelidande — vara ersättningsgill. Vid reglering för kraftändamål kan dock ersättningsanspråk mot dammägaren icke resas efter den tid som bestämts för anmälan av anspråk avseende oförutsedda skador (5—12 år från utgången av byggnadstiden). Olägenheten härav minskas i viss mån av möjligheten att i vissa fall få ersättning av fonderade regleringsavgifter.

De intressen som berörts i motionen torde vara särskilt utsatta för ska-

degörelse vid olovliga vattenregleringar och vid sådana i 2 kap. 20 § 1 mom. tredje stycket vattenlagen avsedda reparationsarbeten, där dammägaren underlåter att snarast söka godkännande av arbetet. En skärpt övervakning av efterlevnaden av lagens bestämmelser och domstolens föreskrifter torde minska sakägarnas olägenheter jämväl i nu förevarande avseenden.

Det synes mig icke föreligga tillräckliga skäl att låta den i motionen väckta frågan nu bli föremål för lagstiftning. Det kan möjligen vara av värde att stadga skyldighet för radiostation att radera meddelanden om häftigt påkommande vattenavtappningar. Denna sak torde emellertid kunna ordnas under hand. Därest vattenlagen förr eller senare underkastas en allmän översyn, kan det dock vara befogat att därvid ha även förevarande fråga i åtanke.

Umeå den 3 mars 1945.

F. Löwing.

Bilaga B.

Till Riksdagens andra lagutskott.

Anbefallda att avgiva yttrande över en vid årets riksdag i andra kammaren väckt motion, nr 321, angående åläggande för dammägare att underrätta befolkningen om förestående avtappning av vattnet vid dammarna få vi härmed anföra följande.

Vattenstånden variera i alla vattendrag, även de oreglerade, och fråga är väl om variationerna i de oreglerade vattendragen med fog kunna sägas vara av mindre omfattning än i de reglerade, om också variationerna i de förstnämnda vattendragen understundom hava ett mera dämpat förlopp än variationerna i de sistnämnda. Att dessa växlingar i vattenstånden kunna medföra olägenheter för strandägarna torde vara obestridligt. Detta gäller dock huvudsakligen sådana reglerade vattendrag, i vilka ingå mycket stora sjömagasin. För det övervägande flertalet vattendrag torde däremot vattenståndsväxlingarna vara så begränsade, att desamma icke vålla några olägenheter av betydelse.

För hushållningen med vattnet vid en regleringsdamm gäller den allmänna bestämmelsen i 2 kapitlet 32 § vattenlagen, att vid avtappning ej må på en gång framläppas så mycket vatten att allmän eller enskild rätt sättes i fara. Denna allmänna bestämmelse kompletteras i förekommande fall i vattendomstolarnas beslut med tillstånd till en reglering av detaljföreskrifter för tappningen vid dammen i syfte just att förebygga eller så långt möjligt är minska olägenheterna av regleringen för de nedanföriggande. Hit hör exempelvis föreskrift om så kallad förhandstappning, innebärande skyldighet för regleringsdammens ägare att, då starkare flöden äro att befara, i god tid öka avtappningen genom dammen, därvid dock ökningen skall ske successivt och så jämnt som möjligt. Det torde få förutsättas, att dessa föreskrifter i regel efterföljas. Om så ej sker, utsätter sig dammägaren för risken av skadeståndsplikt liksom ock av straffansvar enligt 13 kapitlet 13 § vattenlagen.

Att de olägenheter, som i trots av dessa bestämmelser för hushållningen med vattnet vid en regleringsdamm understundom uppkomma i vattendraget nedanför dammen, skulle kunna förebyggas genom förhandsmeddelanden om tappningarna i ortspressen, torde få anses såsom alldeles uteslutet. Dessa olägenheter äro nämligen i regel föranledda av omständigheter, som icke kunnat av dammägaren förutses, såsom ett plötsligt inträffande blidväder, ett häftigt regnflöde eller dylikt, och vilka nödvändiggöra en omedelbar ökning i tappningen. En föreskrift om skyldighet för dammägaren att i dylika fall kungöra tappningsökningen skulle icke fylla någon praktisk uppgift.

På grund av det anförda synes den i motionen ifrågasatta utredningen icke erforderlig.

Stockholm i Österbygdens och Söderbygdens vattendomstolars kanslier den 8 mars 1945.

Fabian Appelberg.

Anton Thelin.

Bilaga C.

Till Riksdagens andra lagutskott.

Genom nådig remiss den 9 februari 1945 har undertecknad anbefallts att till utskottet senast den 10 mars 1945 avgiva yttrande över en vid årets riksdag i andra kammaren väckt motion, nr 321, angående åläggande för dammägare att underrätta ortsbefolkningen om förestående avtappning av vatten ur dammar. Till åtlydnad härav får jag anföra följande.

Enligt mitt förmenande finnas redan med nuvarande bestämmelser i vattenlagen möjligheter att komma till rätta med de spörsmål, som berörts i motionen. Till en början må erinras om stadgandet i 2 kap. 32 § sagda lag, att vid avtappning ej så mycket vatten på en gång må framläppas, att allmän eller enskild rätt sättes i fara. Vad beträffar dammbyggnader, som medgivits eller godkänts efter vattenlagens tillkomst, plägar vid Västerbygdens vattendomstol ofta en erinran om nämnda lagstadgande intagas i den dom, vari tillståndet eller godkännandet lämnas. Det åligger för övrigt vattendomstol att i ansökningsmål om dammbyggnader m. m. tillse att, därest skada kan anses uppkomma för intressenter nedströms en dammbyggnad, åtgärd för skadans förhindrande eller minskande föreskrives eller ersättning därför fastställes. Vidare torde såväl beträffande äldre dammbyggnader som ock dammbyggnader tillkomna efter vattenlagens ikraftträdande bestämmelserna i 31 § andra stycket ovannämnda kapitel kunna komma till användning. Dessa innehålla att, därest beträffande byggnad i vatten bestämmelser om vattenhushållningen saknas eller gällande bestämmelser äro ofullständiga, på talan av någon som av hushållningen lider skada vattendomstolen må, där det kan ske utan förnärmande av tredje mans rätt, till efterrättelse mellan parterna i målet och deras rättsinnehavare fastställa sådana bestämmelser, som utan att

ändra vad lagligen må gälla äro ägnade att för framtiden förebygga skadan. Såvitt jag vet hava klagomål i de avseenden som i motionen berörts, vad angår redan genomförda företag, endast i enstaka fall kommit under Västerbygdens vattendomstols behandling. I ett nyligen avgjort mål har vattendomstolen just givit bestämmelser om förhandsmeddelande beträffande större ökningar av tappningen till intressenter nedanför en reglerigsdamm — intressenterna i förevarande fall vattenverksägare. Jämväl må framhållas, att vattenståndsvariationer av berörd art kunna uppkomma jämväl uppströms en dammbyggnad genom vattnets reglering därstädes, ehuru vattenståndsvariationerna härvid i regel icke bliva fullt så hastiga. En häftig sänkning av vattenståndet nedströms en dammbyggnad genom vattens innehållande kan jämväl medföra olägenheter såsom ock i motionen antytts. Till alla dessa omständigheter måste ju hänsyn tagas redan med nuvarande lagbestämmelser. Att då avsöndra speciellt det i motionen framförda spørsmålet och giva en generell bestämmelse av något slag i åsyftade avseendet förefaller icke vara lämpligt.

På grund av det ovan sagda anser jag i motionen begärd utredning icke vara erforderlig.

Vänersborg i Västerbygdens vattendomstols kansli den 6 mars 1945.

Nils Lindberg.
